

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: Minden elaggot konflislovat
a budapestiek esznek meg

Forrás:

Magyarország

Bn

(Hely)

1926. 2. 21.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Minden elaggott konflislovat a budapestiek esznek meg

— A Magyarország tudósítójától. —

A közönségnek már jóideje föltűnt, hogy a fővárosi konflisok kocsisai az utóbbi időben tüntető előzenészségbe esaptak át s a kétezerkoronás borraivalót nem csupán mély hajlongások között köszönik meg, hanem három-ezerért hajlandók akár kezét is csókolni. Kocsisaink eme föltűnő hangulatváltozása különösen azoknak szur szemet, akik még emlékeznek rá, hogy a konflisok bakonülői valamikor, ha keveselték a borraivalót, az ostorheggyel minden teketória nélkül egyszerűen odahuztak egyet a pasas vállalai közé.

Ma, Smith Jeremiás működésének harmadik esztendejében, más a helyzet. A közönség csak azt érzi, hogy a konflisok és gazdáik lecsusztak, mert az autótaxi ma már olcsóbban visz. Ez azonban látszatigazság csupán, illetve az igazságnak mindössze a fele, mert — mint ma a bérkocsisok vezetői kimutatták előttünk — a taxi kereke gyorsabban forog, mint a konflisé (Ez tagadhatatlan! A szerk.), az utas pedig a forgásmennyiség arányában fizeti a viteldiját. Erről egyébként úgy is szó lesz még körülményesebben. Azt azonban jól látja a közönség, hogy a bérkocsisok igen benne van-

nak a bajban. A facér bérkocsisok száma aggasztóan szaporodik s e facér emberek napról-napra vakmerőbben hányják szemére az elnökségnek, hogy a vezetésben nem tapasztalható a megfelelő energia.

Ezzel szemben az elnökség azt vitatja, hogy ő résen van s minden alkalmat felhasznál, hogy megrázkódtatás nélkül vigye keresztül a nagy átalakulást. Az átalakulás itt azt jelenti, némiképpen mehetnének át az ügétő-formáról a forgalomnak autótaxikon való lebonyolítására.

Mivel a harc a végsőig élesedett ki és senki nem lát tisztán, mint illetékes fórumhoz, a bérkocsisok ipartestületének elnökségéhez fordultunk. A bérkocsisok ipartestülete természetesen a Bérkocsis-utcában székelt.

Itt, az elnökségnek eleinte csak két tagja által volt alkalmunk informáltatni magunkat, a vitába azonban később csaknem az egész tisztikar beleavatkozott. A baj persze nagy...

— Nem igaz, kérem, — hangzott a nyilatkozat, — hogy a taxi olcsóbb. Az igazság ezzel szemben az, hogy a közönség finnyás...

— De kérem, — próbáltam az ellenvetést, — a helyzet de fakto az, hogy a taxiért kevesebbet fizetünk...

Idegesen szakítottak meg:

— Az csak látszik, mert félre van vezetve az egész közönség. Számszerűleg olyan a kérdés, mintha a konflis drágább lenne. Tudni kell azonban ezzel szemben, hogy a számításnál a kerékfordulatok jönnek tekintetbe, már pedig a konflis lassabban jár.

Tény, hogy a konflisipar ma leginségesebb napjait éli. Az elnökség ezt így fejezi ki: „elérte a holtponthoz”. Annyira pedig, hogy ma alig hajtanak, illetve ösztökélnek lovat ezerkétszázán, ezzel szemben a facérok száma meghaladja a háromezretet. (Az ipartestület előtt minden órában ott ácsorog egynéhány facér kocsis, ló nélkül, de ostorral.)

— Az elkeseredés oka — magyarázza egy másik elnökségi tag — már oly fokot ért el,

hogy az összes szakmabeliek tüntető felvonulásra készülnek a kormány elé...

— S kik vesznek részt a tüntetésben?

— Hát kérem, a dolog most van előkészítés alatt. Eddig jelentkeztek az összes szakmák:

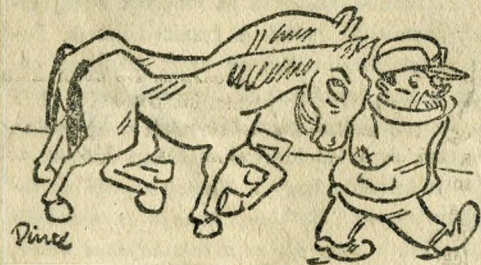
a kocsisok, bognárok, festők, nyergesek, kocsi-gyártók, mázolóok és fényezők. Meg a patkolók is...

Valaki megszólalt hátulról:

— Szerkesztő ur, tessék majd egy kicsit odadörgölni a kormányznak

(Mert fölösleges hangoztatni is talán, hogy a bérkocsisok ellenzéki hajlandóságuk általában.)

Ám ez érthető is. Az ipartestület hónapok óta várta, hogy áttérhessen a taxiforgalomra, de minden sziszifuszi erő kifejtés hiábavaló. Legalább is e pillanatig az a helyzet. Pedig máris egy sereg „facér fiú“ tette le a soffővizsgát, azonban a hatalmas Marta autótaxi-társaság még „a levegőt is elszívja előlük“. Ezért van, hogy szinte egyhangulag ellenzéki állásponton vannak nem csupán a kormánnyal, hanem a fővárossal szemben is, amely „sehogysem mozog“. Ez viszont az elnökséget hozza kellemetlen körülmények közé, mert a

facérok mind több bizalmatlanságot mutatnak föl vele szemben...

Hogy im a tornyosuló bajok között imigyen eldiskurálgattunk volna, a *Magyarság* tudósítója — csak úgy ötletszerűen — egy kényes természetű kérdést vetett föl:

— Ha szabad kérdeznem, milyen állapotban vannak a lovak?

Kissé feszélyezve néztek rám, de aztán föl-találták magukat, kényszeredett mosollyal:

— Csak tessék rájuk nézni az utcán. Hát lovak ezek?

— Ugy van, úgy van. A lovak keveset esznek, mert nincs kereset. Több ló táphoz csak úgy juthatnának, ha emelnék a viteldíjat. Akkor azonban kész lenne a krach...

— Mit szoktak enni manapság a lovak? — érdeklődöm némi tapintatlansággal.

A válasz hasonlat:

— A lovak helyzete ma kérem olyan, mint a várba zárt hadseregé. A katonák hősiiesen harcolnak de az élelmezés nem kielégítő...

— De mégis mit esznek?

— Korpát meg szecskát és ló tápot is. A zabot nem ismerik...

— S mennyire becsülhető ma a lovak száma? Természetesen csak az aktív-állományt értve ez alatt.

Az alelnök felel:

— Olyan ló, amelyik még huz, lehet vagy kétezer. De mindig több a legyöngült.

Kiderül, hogy az ilyen beteg és elagott állatokat a korodába viszik. Ott vagy magábaszed egy kis erőt, vagy eladják...

— S mennyiért szokott elkelni egy ki-mustrált ló?

— Ugy másfélmillió.

A teljesen legyöngült néhai paripákat összegyűjtik s ötvenet is eladnak egy hetivásáron.

— S mi lesz a további sorsa-e szerencsétlen páriáknak?

— Azokat, kérem, — hangzott a válasz, — vágóhidra viszik és földolgozzák.

— S aztán megesszik a pestiek.

— Hát persze hogy megesszik, kérem. Sőt, olyan élénk a fogyasztás, hogy nincs elég „ki-használt ló“.

Megköszöntem a fölvilágosítást s szívélyesen elbucusztam. Az előszobában utánam szól egy facér kocsis:

— Tessék majd megnyomni a pennát, nagyságos ur!

Megígértem. Megtettem.